

ולכך רבי זעירא שאל את רבי יאשיה: כמה שיעורן של כוס?

אמר ליה רבי יאשיה: נלמד דבר זה הסתום, שלא נתפרש במשנה, מן הדבר המפורש בברייתא.

דתני רבי חייה: ארבע כוסות שאמרו לשתות בליל הפסח ישנן, בשיעור כולן יחד — רביעית של יין, ביין איטלקי חי.

שבכל כוס יש רובע רביעית יין, וכשימזגנו יעמוד על רביעית.

נמצאנו למדים, שכוס מזוג הוא רביעית.

ואם כן, המוציא רובע רביעית יין בשבת חייב, שהוא שיעור יין בכדי מזיגת הכוס.

אמר רבי יוסי בר אבין משום רבי יוחנן: הא דאמרין ששיעור הוצאת יין לחיוב שבת הוא כדי מזיגת הכוס — שיטתו דרבי יהודה היא ולא כולי עלמא סבירא להו הכי.

דתני: שיעור הוצאת מים לחיוב שבת הוא כדי גמיע [גמיעה] אחת.

רבי יהודה אומר: השיעור הוא כדי לשוף [למרוח, לשרות] בהן את הקילור. שהוא רטיה העשויה לרפואה, ויש ששפין אותה במים.

והמוציא שיעור מים המספיק לשוף בהן את הקילור חייב.

ושיעור הוצאת יין לחיוב שבת הוא כדי גמיע אחת.

רבי יהודה אומר: שיעורו הוא כדי מזיגת הכוס.

הרי שנחלקו התנאים בשיעור הוצאת יין, ורבי יהודה הוא הסובר שהשיעור הוא כדי מזיגת הכוס.

ודנה עתה הגמרא: כמה הוא שיעורן של כוס לשתית ד' כוסות בליל פסח, במדות שהיו מצויות בזמן חד"ל?

רבי אבין אמר: מידת טטרטון [שם מידה שהיתה מצויה בימיהם], ועוד רביע ממידה זו, הווי יחד רביעית של תורה.

ומסתפקת הגמרא: ד' כוסות של פסח — מהו לשתותן בכרך אחד [בבת אחת, בלי הפסק בינתיים]?

ומוכיחה הגמרא: מדאמר רבי מנא אמר רבי יוסי: פרקי החלל, אם שמען בליל פסח בבית הכנסת — יצא ידי חובת קריאת ההלל בליל פסח, אף אם לא יאמר הלל על סדר ההגדה בביתו.

נמצא שותה כוס שלישי ורביעי בזה אחר זה ללא הפסק.

הדא אמרה [זאת אומרת]: שאם שתאן לארבע הכוסות בכרך אחד — יצא ידי חובה.

ומסתפקת הגמרא: מהו לשתותן לכל כוס מהד' כוסות בפסקן, שמפסיק כמה פעמים בשתית אותה הכוס?

ופושטת הגמרא: כלום אמרו שישתה ארבע כוסות, אלא כדי שישתה, ולא כדי שישתכר בשתיתם! והרי אם שותה בפסקן [בהפסקות], אף הוא אינו משתכר.

הלכך שפיר דמי לשתות בהפסקות.